

ŠUNŲ KLUBO SĄNARIO DISPLAZIJOS SUKELTŲ PATOMORFOLOGINIŲ POKYČIŲ ĮVERTINIMAS

V. N. Videnin, A. V. Sviatkovskij

Santrauka. Ši patologija pasitaiko daugeliui žinduolių, kartu ir žmonėms. Ja dažniau serga stambių veislių šunys. Manoma, kad liga paveldima, nors ne visada. Šunų polinkį sirgti šia displazija lemia jų anatominė dubens struktūra, traumas ir per didelė kūno masė. Objektiviausias diagnostavimo metodas - klubo sąnario rentgenografija.

Siūlome informatyvų, paprastą, vizualiai vertinamą diagnostavimo būdą. Nubrėžus menamąją tiesę AB (1-4 pav.) per priekinį ir užpakalinį klubaduobės kraštą, iš gatvutės centro padėtis šios linijos atžvilgiu galima spręsti apie displazijos laipsnį. Skiriama normali sąnario padėtis, vidutinė normali tarpinė padėtis, lengva displazija, vidutiniška displazija, didelė displazija.

Šuniui, kuriam diagnozuojama displazija, reikėtų taikyti vidutinį krūvį, skirti uždegimą slopinančius ir kalcio apykaitą gerinančius preparatus. Didelę displaziją geriau gydyti chirurgiškai. Ligai išvengti svarbu laiku imtis profilaktikos priemonių.